

Циган: Діда питай, не мене, я нічого не знаю.

Дідусь: Люде, моє серце мені каже, що дитина найдеся.

## СЦЕНА VII.

(Входить скоро Галя і Марійка).

Галя: Що се такого, що се за гамір!

Роман: Галю, молися Богу. Жне наша Мартуся, тоті два украли її, но не хочуть сказати, де вона. Той дід мав її при собі.

Галя: (клякає перед Кривим і складає руки). Чоловіче, глянь на мене, я колись була молода і здорова, а сьогодні я близька гробу. Я три роки день і ніч плачу й побиваюсь. Май Бога в серцю. Половицю мастку бери, а скажи, чи вона живе, чи здорова?

Кривий: Питай вітра в полі, не мене!

Роман: (підносить Галю). Не плач, здайся на Бога, чей потішить.

Галя: (нараз скоро хватая Романа за руку). Романе, то вона була, то Мартуся була тутки під хрестом, ось перед хвилию! Я бачила її, мене тягнуло так до ньої, лишень лице чорне — но тепер знаю, що то вона.

Марійка: Правда, но деж вона єсть, ми ледво відійшли, як почули крик і вернулися.

Антін: (нараз хватая кривого діда за грудь і